

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344486464/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

med os danske Yndere af den store Baudelaire kun nyde en uskyldig Drik:

»De kan jo bestille et Glas Pebermyntevand, hvis De vil give mig det.»

Og som én, der føler Pligt til at aflægge Vidnesbyrd i et højtideligt Øjeblik, talte han længe til os om Baudelaire og fremstillede den vilde Haardnakkethed, hvormed den beundrede Forgænger gennem Livets dyndede Gader har bukket sig efter alle Splinter af Idealet. – Ordene kom ikke mere med Besvær trods hans dybe Nedslaaethed.

Der skete et Tøbrud i hans Sind, mens vi talte med ham, og hans første Smil brød igennem, da han kom til at nævne en Skildring af en Kvindes Aand, som skyldtes St. Beuves Pen.

»Kvindernes Aand!» gentog han med et Vismands-Smil, som bredte sig fra begge Næsevige og pludselig tindrede helt lystigt i de smaa, brune Øjne. »De er søde ... men deres Aand!»

Og der laa Gudernes og de tyveaariges Velvilje i hans Ord:

»Elles ont du charme, mais ... de l'esprit?»

Kaffen skulde lukkes. Det nyttede ikke, at vi var i Selskab med Frankrigs største Lyriker. Opvarteren, der var dus med ham, stillede sig hen ved Siden af os og forsikrede med høflig Taalmodighed, at han ikke vilde vige fra Pletten, saa længe vi sad der.

Alene med os to danske drev Paul Verlaine i den fugtge Nat gennem Quartier Latins Gader, hvor Lygterne som Klynger af lange opløbne Studenter stod og maalte deres Højhed i Gadeskarnet.

»Ikke sandt, vi har genfundet hinanden?» sagde Verlaine, mens Tøbrudet hos ham mere og mere fuldbyrdede sig. »Ikke sandt, vi har genfundet hinanden,« gentog han.

»For Mennesket har en Sjæl, ikke sandt? Vi har en Sjæl,« vedblev han indtrængende. »Jeg er glad over at have fundet Dem, genfundet Dem, og at gaa med Dem. Man kan stundum blive saa ængstelig, naar man føler sig alene.«

Vi havde sagt ham, at han hjemme i vort Land var kendt af de unge, der kan læse fransk. Og det var klart, at han ikke med Ubehag opfriskede en glemt Krog af Geografien, formelig fik et helt nyt Land foræret, hvis læsende Ungdom kendte ham og havde ham kær.

»I Hollændere eller svenske ... deroppe i Jeres København« ... sag-

de han fornøjet, idet han holdt sig til sin egen Verdensinddeling, »I holder altsaa af Frankrig og Frankrigs Digtere. I forstaar at læse. Her hos os er der ingen af de unge, som læser noget videre. Aa, men jeg har læst meget, meget!» Og han stampede i Flisen. »Jeg har haft det Held fra Barn af at være indlevet i det engelske Sprog. Kender De Robert Burns, den skotske Bonde? Digteren Robert Burns!»

Jeg nævnede Shelley for Verlaine, men han rystede paa Hovedet og pegede betegnende omkring sig.

»Jeg læser ikke ret meget nu mere. Jeg har intet Bibliotek.»

Saa gav jeg mig til at tale om hans egne Vers.

Og han svarede simpelt og forklarende.

»Naar jeg er sorgmodig, skriver jeg Vers. Grundstemningen i dem er tungsindig, frygtelig tungsindig.»

Det er sandt nok, men midt i denne Sorgmodighed, i hvis Armod og Mørke han af Trang til Inderlighed fordyber sig, sidder hans Hjærte steds paa Spring til at le – en frisk, rent klingende Latter, lykkelig som et Barns, hvid og tindrende som Haabet, som en genfundet Splint af Idealet.

»Tænk, at vi har genfundet hinanden!» smiler han. »Her gaar altsaa vi tre Misdædere (*assassins*)!»

»Anarkister!» spøger min Landsmand.

Ved Ordet »Anarkister» formørkes Verlaines Bryn en Smule.

»Ja, men vi er aandelige Anarkister. Det er den ældste, den sande Anarkisme. Den anden Anarkisme, den politiske, som nu er Modesag mellem unge Skribenter i Paris, er jo bare Galskab.»

Endelig fremsiger han, mens vi vandrer, lange Brudstykker af et udgivet Digt.

»Jeg har Munden fuld af mine Vers,» smiler han og lægger to Fingre paa Læberne.

Digtet handler om den lille Prins Charles – den henrettede Ludvig den sextendes Søn – som sidder fangen i Tempeltaarnet. Hos ham er Simoune, Fangevogteren, som Verlaine spøgende skildrer, saa at vi aner, at han her har tænkt paa den trofaste Bibi, Disciplen, hvis Bestilling nok ellers er at børste Sko. Endvidere er der i Prinsens Nærhed et halvgammelt Kvindfolk, én af de simple af Hjærtet – som Digteren omtaler med virkelig Æmhed, idet han pludselig gør Undskyldning for, at hun har Utoøj:

Elle a des poux . . . enfin, on en a . . . mais elle est charmante, la femme!»